

Crònica de cine

Marti Martorell

Birth (Reencarnación)

Malgrat que la publicitat ha presentat *Birth* com una pel·lícula de terror, la darrera obra del director, no gens prolífic, Jonathan Glazer és més aviat un estudi, realitzat amb tota precisió quirúrgica, de les reaccions que té la gent davant un fet inesperat.

La protagonista, Anna (Nicole Kidman) és una dona que deu anys abans va quedar viuda mentre el seu marit corria per Central Park. Passat aquest temps, té plans per refer amb un altre home la seva vida sentimental, però la visita d'un infant de deu anys (Cameron Bright) que li demana que no es casi trasbalsa completament els plans que tenia, perquè li diu que realment és la reencarnació de l'espòs mort. En aquest punt, *Birth* pren el camí de mostrar les reaccions de diferents personatges davant aquesta revelació inusual i no esdevé en cap moment un seguit de cops d'efectes per espantar l'espectador, a l'estil de *The Sixth Sense*, com s'havia venut des d'abans de l'estrena.

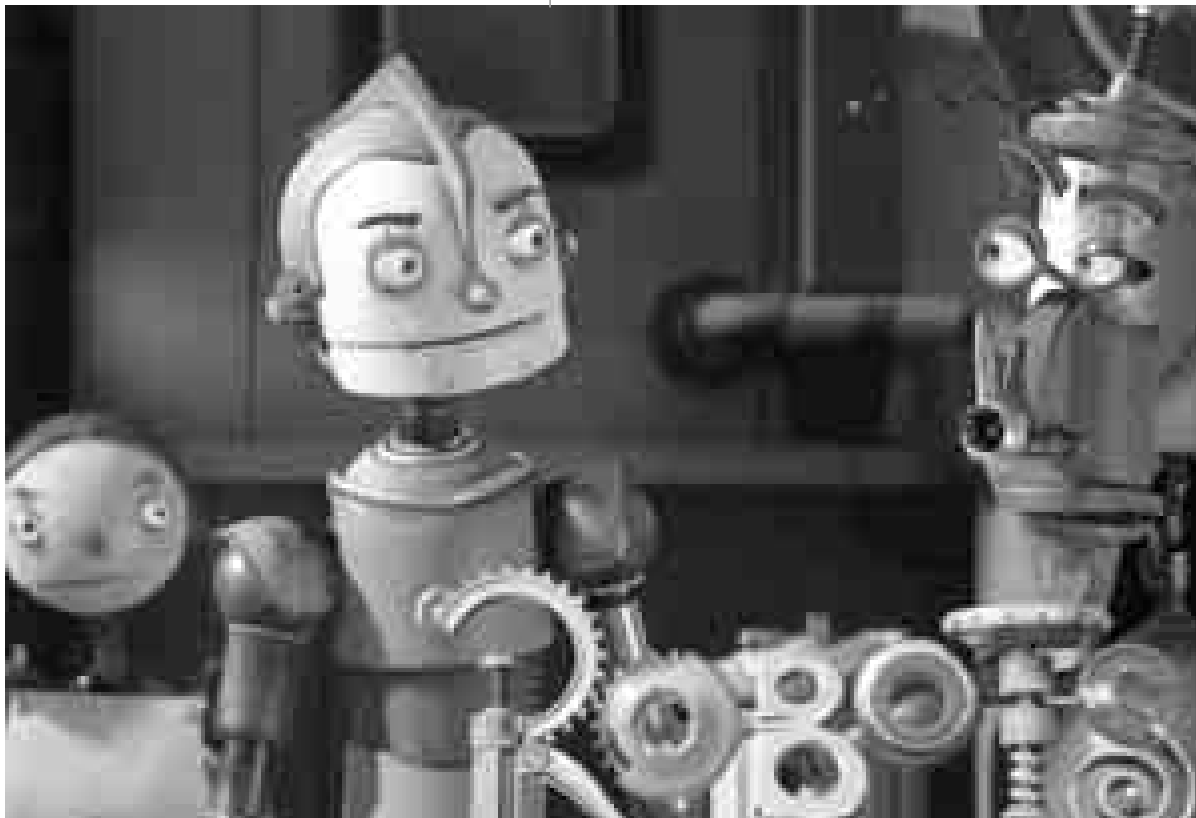
És una pel·lícula que insinua ansietat, mostra tensió i no cau gens en els tòpics del gènere de terror, excepte en l'esforç innecessari de voler donar al comportament del nin una explicació «científica». Són dignes de recordar dos punts molt concrets de la pel·lícula: la mort del marit d'Anna, mentre entra a un túnel, seguit del naixement de l'infant que deu anys més tard el voldrà suplantar, com si el túnel i la matriu fossin tot u, amb un ús molt acurat de l'el·lipsi, i la reacció d'Anna poc temps després d'haver parlat amb el nin, quan és al teatre i la càmera l'enfoca més d'un minut, amb una mirada pertorbada i tensa.

Der untergang (El hundimiento)

Ens arriben molt a comptagotes les pel·lícules alemanyes que tracten el tema de la Segona Guerra Mundial. Si no vaig errat, l'anterior va ser *Stalingrad*,

una mirada desencantada i molt crua de la que va havia de ser una de les principals victòries de l'exercit nazi, estrenada ja fa dotze anys.

Ara ha arribat el torn de *Der Untergang*, recreació de les darreres setmanes de vida d'Adolf Hitler —amb informació estreta bàsicament del llibre de memòries de la secretària particular del dictador, Traudl Junge—, un temps en què va fluctuar entre la perspicàcia més pessimista i real i la persistència inútil i il·lusòria que encara va costar més morts inútils, ja fossin civils o militars. L'actor Bruno Ganz, amb una interpretació excel·sa, ofereix a l'espectador un Hitler creïble i ambigu, capaç de mostrar l'amor que sent per a Eva, mentre continua defensant la necessitat imperiosa de fer desaparèixer les races inferiors, sobretot la jueva. No és d'estranyar, doncs, que hi hagi hagut crítiques que deien que aquesta pel·lícula humanitzava aquest personatge, però tanmateix són interpretacions no gaire enraonades, perquè no es pot negar que Hi-

ter també podia tenir sentiments, per molt que costi de creure.

Juntament amb les vivències del *Führer*, *Der untergang* també tracta les lluites internes entre els grans generals de l'exèrcit alemany per veure si s'avançava la capitulació o es continuava resistint, mostrades amb prou destresa per no caure en el simple documentalisme històric, perquè no és aquesta la intenció de la pel·lícula, com també ho demostra el fet que el director s'esforça, i se'n surt molt bé, per evitar que tot allò que passa en una casamata sigui posar la càmera en un punt fix i gravar, perquè la mou i fa girar a voluntat, amb la qual cosa el visionat hi surt guanyant moltíssim.

Robots

Fins fa tres anys, el món de l'animació digital nord-americana estava en mans de les productores Dreamworks (*Shrek* 1 i 2) i Pixar (*Finding Nemo* o *Monsters, Inc.*). Però, amb *Ice Age* (*L'edat de gel*), en va aparèixer una de nova, Blue Sky Studios, distribuïda per la filial d'animació de la Fox, que va enriquir el panorama d'un dels gèneres amb més moviment de la darrera dècada. I ara ha arribat a les pantalles la segona producció que ha realitzat, acompanyat d'un avançament d'*Ice Age* 2... bon o mal símptoma, perquè palesa un esgotament d'idees?

He de reconèixer que *Ice Age* va ser per mi una de les millors produccions animades del 2002 (juntament amb les produccions japoneses *Metropolis*, de Rintaro, que no es va estrenar a cap cinema de

Balears i aquells que hi estàvem vàrem haver de recórrer a una edició en DVD per poder-la gaudir, i de *Sen to Chihiro no kamikakushi* (*El viatge de Chihiro*), de Miyazaki), la qual cosa m'havia creat unes expectatives que, durant la primera part de *Robots* semblava que se'n anirien en orris. Ara bé, una vegada que el protagonista, un androide inventor que enginya màquines per a la millora de la «humanitat», se'n va de ca seva, els directors Chris Wedge i Carlos Saldanha manegen prou bé la història perquè, malgrat que sigui senzilla i completament predicible en tot moment, prengui forma i substància. En gran part, aquesta millora és produïda per l'homenatge i utilització d'elements presents a les dues *Metropolis*, la versió de Fritz Lang i, especialment, la japonesa de Rintaro ja esmentada i a les produccions de ciència-ficció dels anys quaranta i cinquanta. En voldria destacar tota la part

que passa a la fàbrica de desballestament de robots obsolets, amb una ambientació ben aconseguida i que transmet prou la sensació opressiva que se cerca.

D'altra banda, estic cansat ja de la política del doblatge de pel·lícules d'animació que segueixen les distribuïdores espanyoles, basada a donar els papers principals a gent famosa, perquè són ben poques les vegades que aquesta moda surt bé. Alejo Sauras no és Ewan McGregor; Elsa Pataky no pot ser Halle Berry ni Florentino Fernández recorda Robin Williams, actors que, a part de posar veu als protagonistes, també en són model físic, per la qual cosa seria més lògic que els dobladors espanyols fossin els habituals d'aquests actors en les pel·lícules d'imatge real. Però no, no tan sols no podem veure la pel·lícula en versió original, sinó que també ens l'hem d'empassar molt mal doblada. ■